

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 240/2018-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. júla 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného advokátom Mgr. Vladimírom Šárnikom, Rožňavská 2, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 9 Co 425/2015 z 26. januára 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. júna 2018 mailom doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), doplnená v listinnej podobe 19. júna 2018, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 9 Co 425/2015 z 26. januára 2017 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“).

2. Zo sťažnosti sťažovateľa a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa podanou žalobou proti Slovenskej republike – Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky domáhal „náhrady nemajetkovej ujmy za väzbu odporujúcu čl. 5 ods. 5 Dohovoru v trvaní skoro dvoch rokov v trestnej veci, v ktorej bol spod obžaloby oslobodený“. Okresný súd Bratislava I rozsudkom sp. zn. 7 C 327/2009 z 22. januára 2015 návrh sťažovateľa zamietol. Sťažovateľ podal proti rozsudku súdu prvej inštancie odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd sťažnosťou napadnutým rozsudkom tak, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Sťažovateľ využil aj možnosť podania mimoriadneho opravného prostriedku – dovolania, ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) svojím rozsudkom sp. zn. 3 Cdo 137/2017 z 22. marca 2018 zamietol ako nedôvodné. Ťažiskovou námietkou tvoriacou obsah sťažnosti sťažovateľa je tá, že konajúce súdy pri rozhodovaní o nároku sťažovateľa „aplikovali právne normy ústavne nekonformným spôsobom“, diskriminačne a v rozpore s ich účelom a zmyslom. Sťažovateľ sa nestotožňuje s právnym posúdením veci zo strany konajúcich súdov, ktoré jeho žalobu zamietli s poukazom na námietku premlčania (§ 23 zákona č. 58/1969 Zb.) vznesenú zo strany žalovaného. Sťažovateľ namietal, že „vzhľadom na predmet konania, osobu žalovaného a okolnosti prípadu, vrátane zmeny právnej úpravy a zmeny judikatúry, odporuje námietka premlčania dobrým mravom“. Sťažovateľ sa tiež domáhal priamej aplikácie čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy s dôsledkom vylúčenia aplikácie § 27 zákona č. 514/2003 Z. z., prípadne vylúčenia aplikácie § 23 zákona č. 58/1969 Zb. z dôvodov, že „1. posudzovanie nároku sťažovateľa podľa právneho predpisu obsahujúceho diskriminačné ustanovenie by bolo v rozpore s ústavným princípom rovnosti pred zákonom, 2. v danom prípade ide o hodnotovú medzeru v zákone č. 58/1969 Zb. (§ 23) a zákone č. 514/2003 Z. z. (§ 27), pretože prechodné ustanovenie § 27 zákona č. 514/2003 Z. z. vo väzbe na § 23 zákona č. 58/1969 Zb. zakladá neodôvodnenú nerovnosť poškodených osôb a 3. keďže protiústavné následky nastali v dôsledku stavu, že prechodné ustanovenie § 27 zákona č. 514/2003 Z. z. neobsahovalo špecifickú úpravu pre nároky titulom zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím o väzbe alebo treste, išlo o absenciu právnej úpravy určitej špecifickej situácie a nie o stav, kedy by bolo existujúce ustanovenie protiústavné...“. Podľa sťažovateľa mali konajúce súdy dve možnosti, buď mali neaplikovať prechodné ustanovenie § 27 zákona č. 514/2003 Z. z., a teda nárok sťažovateľa posudzovať podľa zákona účinného v čase jeho vzniku, ktorý ustanovuje 3-ročnú

premlčaciu dobu, alebo neaplikovať § 23 zákona č. 58/1969 Zb. a premlčanie nároku sťažovateľa posudzovať podľa § 22 zákona č. 58/1969 Zb., ktorý ustanovuje 3-ročnú premlčaciu dobu.

3. Podaním označeným ako „*Oprava zrejmej nesprávnosti*“ doručeným ústavnému súdu 25. júna 2018 sťažovateľ doplnil petit sťažnosti o porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 3 ústavy napadnutým rozsudkom krajského súdu.

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy napadnutým rozsudkom krajského súdu, tento rozsudok zrušil, vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a zaviazal krajský súd uhradiť sťažovateľovi trovy konania na účet jeho právneho zástupcu.

II.

5. Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom

predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Ústavný súd v prvom rade poukazuje na skutočnosť, že jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde to nedovoľuje (napr. I. ÚS 235/03, I. ÚS 156/04, II. ÚS 267/04, IV. ÚS 35/04, I. ÚS 109/06).

8. Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 108/02, IV. ÚS 158/04, I. ÚS 218/06).

9. Sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom namietal porušenie označeného práva (bod 1) napadnutým rozsudkom krajského súdu. Ústavný súd nepovažoval za potrebné osobitne zisťovať dátum právoplatnosti sťažnosťou sťažovateľa napadnutého rozsudku krajského súdu sp. zn. 9 Co 425/2015 z 26. januára 2017, keďže je zjavné, že do dátumu 13. júna 2018, keď sťažovateľ podal sťažnosť ústavnému súdu, nepochybne uplynula dvojmesačná lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

10. Ústavný súd pri svojom rozhodovaní zohľadnil ako rozhodujúcu skutočnosť, že sťažovateľ sťažnosťou nenamieta (aj) porušenie svojich práv rozsudkom najvyššieho súdu

ako dovolacieho súdu, ktorý na základe sťažovateľom podaného dovolania vecne toto dovolanie zamietol potom, ako zistil, že dovolanie je síce prípustné, nie však dôvodné (bod 6 rozsudku najvyššieho súdu). Za daných okolností ústavný súd nemohol odvíjať beh dvojmesačnej lehoty na podanie sťažnosti proti napadnutému rozsudku krajského súdu odo dňa doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku (dovolaní), pretože sťažovateľ dovolací rozsudok najvyššieho súdu v petite sťažnosti nenapáda.

Pri posudzovaní otázky dodržania lehoty na podanie sťažnosti sťažovateľa ústavný súd totiž musí vychádzať z predpokladu, že ak sťažovateľ uplatnil mimoriadny opravný prostriedok (dovolanie), spôsobilý účinným spôsobom zabezpečiť ochranu jeho práv, a najvyšší súd následne dovolanie (vecne) zamietol ako nedôvodné, mal sťažovateľ namietat' vo svojej sťažnosti aj postup dovolacieho súdu, resp. jeho rozhodnutie, čo však v danej veci neurobil.

11. V sťažnosti je oddelený petit od jej ostatných častí. Ústavný súd je podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľ domáhal. Ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označila za porušovateľa svojich práv (čl. 2 ods. 2 ústavy).

12. Sťažovateľ, zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, v petite svojej sťažnosti nenamieta porušenie ústavou garantovaného práva rozsudkom najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu. Za týchto okolností bolo potrebné počítať plynutie lehoty dvoch mesiacov podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde od právoplatnosti napadnutého rozsudku krajského súdu (ako odvolacieho súdu), a nie od právoplatnosti rozsudku najvyššieho súdu o dovolaní sťažovateľa (m. m. II. ÚS 509/2015, II. ÚS 687/2015, II. ÚS 170/2016, II. ÚS 365/2016), a preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľa proti rozhodnutiu krajského súdu už po jej predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

13. Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa obsiahnutými v petite jeho sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. júla 2018